

TERMS OF THE PAPER.

The Terms of the Paper, will be half the former chargor of two shillings a year.
Prepayment will be required in every case.
To Subscribers who receive the Paper by mail, the terms will include the postage, which we are obliged to prepay at the rate of one penny each number. To them therefore, the price of the Paper will be—four shillings a year.
The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.
The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.
Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.
Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.
Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.
All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.
Communications should be post paid to receive attention.

CHUNDICOOLY—Mr. W. SANTIAGOPILEY.
POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.
JAFFNA—THE MISSIONARIES.
TRINCOMALIE—Rev. Mr. WALTON.
BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.
MADURA—Rev. C. F. MUZZY.
DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.
TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

தாற்சமயகோளரி.

முன்றும் பிரிவு.

இனிக் காரணக் குருவைக் குறித்துச் சொல்லியது. பலவகையம்போதாங்கம்.

தருதையாய் த்தவையுய் த்தவையுய்—சீந்தையாய் சானுமாய்ச்செல்லியாயினை—கனிலிடமறமருக கன்னிமாறிலகனியகடதிலொரு கனிபுமாயினைவே.

முற்பவமகலவருத்தவனை முரட்பவமுறியவொழித் தனை பற்பல வலியையோடுக்கினை பழிப்புரியல கைமுடுக்கினை—வே—வேறு புத்தித்தனை அற்புத்தித்தனை வேதமாயினை நாதமாயினை கதித்திந்தனை மதித்திந்தனை ஒருமையாயினை குருமாயினை—என்பதில்தகப் பனாமாய் மகனாமாய்த் தவையுமாய் சீனேக்தனு மாய் புத்திவருத்துங் குருவாமாய் அன்புள்ள தாயுமாயி னை கனிலிடமறவாசப் பூழகைக்கற்புமாமுற்ற கன் னீ பெண்ணின் வயிற்றிலொரு கனிபுமாயினை, வேறு முற்பவமாகிய ஆதாமாவோள் செய்த பாவமகல வுதைத்தனைப் பகையாகிய குற்றத்தை முறித்துக் கொன்றனை பல பாவ வல்லமையையோடுக்கினை பழிசெய்யும் பசாசை முடிக்கியோட்டினை, வேறு ம லையிற்றிந்தனை அதிசயமுள்ளவையுயினை வேதமாயி னை அவ்வேதத்தொனியாயினை வானுலகைத்திற் ற்தனை ஞானகண்டிற்றுந் தவனை ஒருமையாயினைப் பெ ருமையாயினையென்று ஆதி வார்த்தை அல்லது நா தமாகிய பரமாத்மா பராபர வஸ்துவாயுங் காரணச் சர்க்குருவாயும் பூவுலகத்திற்குன்றி உதயமானவரே முதன்மையான காரணக்குருவென்றிந்துகொள்க.

எனவாங்குஅகவற்சீர்தம்.

மன்றலாநகரையில் வைத்தநின்பதங் — கண்ட லாமெனதுளங் கவலை மாறவும்—வினைமிடிகுறந் து மிதந்தவாதுலத்—தினதுனிமறையவுந்திருவனத் தரித்தான் என்னுயிர் விளக்கத்திம்வாழ்வடையு மன்னுயிர் வாழ்கவாழ்வருவாய்க்கத் தவத்திறுசீர்ப்பின ர்சாற்றுந்துவத்துடன்வநதாய் தோன்றலாக—எ ன்பதில் கீண்டதெருவின் சிறப்புடைய நசனாமாபு ரத்திலவைத்தவன்திருப் பாதத்தைவருத்தமான என துள்ளத்தின் கவலையொழுவ் துன்பமுந்தரித்தாமுமக லவும் மிதந்த வியாதலமுஞ்சிறுமையுங்கோபுமொழி க்கவருமத்திருப்பாதத்தைத்திருமாலையாகத் தரித்தா ழ்வாய்ப்பொழுதென்னுயிர் விளக்கமாயினிய வாழ் வடையுமுனது நிலையானவயுமோழ்வகவடிவுள்ளதி ருருவாக வாழ்க, தவத்திலங்கிய சிறப்புடையோர் சொல்லுந்நிலைவருமையும்காசுகைவந்தாயென்க. இவையெல்லாமொரு மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலி ப்பாவென்றிக.

விருத்தம்.

சந்ததமுமைந்தர்களே புத்தியிலுறுத்தி—ரத்தரமுத

ற்புவியனைத்தையுமமைத்து—நந்தர்கள் பணிந்திட வேகந்தரமுதித்து—சந்தநசனாப்புரி தரித்தவிரையா மே.

என்பதில் வானுலக முதற் பூவுலகனைத்தையு முண்டாக்கினவன் மன்தனையுடையர்கள் பணிய வே மலைக் தகையிற் பிறந்தமுகிய நசனாமாபுரியிற் றரித்தருக்குமரசனாமெப்பொழுதும் மானிடரே உங்க ள் புத்தியில் வருவித்துக்கொள்ளுவீர்களென்க.

இன்னிசை வெண்பா.

முடிபூண்டலோகாநுமவாசர்வந்து—படிமிண்ட தே ன்னசனாப்பார்த்திப்பனே நின்னம்—பூண்டார் துன் பகற்றியார்வமுற்ச செய்தாய் மடிமிண்டு மனையாநு மேல்.

என்பதில் மகுடமுடி தரித்துலகத்தையாநுமவ ரசர் வந்துலகத்தை மீண்டமிழ்த்த வழகிய நசனாக்கி றைவனே உன்பாதாய்புயத்தைச் சிரத்திறுந்நித்துக் கொண்டாரவர்களுதன்பத்தைப்போக்கிக்களிப்புண்டாகச் செய்தாய் அப்படி இன்னென்றித்திரத்தைப் போக்கி இரட்சித் தருளுமென்க.

விருத்தம்.

மீண்டவனபுவியை பூண்டவன சவியை வியத்த வனநயத்தவன நசனா—யாண்டவனயன்பிற் தூண் டிவனயின்பிலளித்தவனக் கலித்தவன திறுந்—சென்றனை புறவு மானிடனை பெறவுந் திருத்தினை வருத்தினை யெனக்குக்—காண்டிவனதேருவன தீண் டிவனயருவனக் கலித்தவன பரித்தவன நயனே.

என்பதில் பூவுலகத்தை மீண்டளித்தாய் அவ்வுல கத்துக்கழகையுணந்தாய், புகழ்ண்டாக நசனாமா புரியை விரும்பியிருந்தாண்டாய், உன் அன்பைச் செ லுத்தியும், இன்பத்திலுலென்னையத்துளி இரட்சித்தாய். அப்படி நான் இரட்சிக்கப்பட்டதினால் மகிழ்ச்சி யானாய்; உன் திறமையினால் உயற்சியுண்டாகவும் பெருமையடையவும் என்னதத் திருத்தியும், எனக் கு நன்மைவருத்தியும், அத்தெளிவைத் தோற்றுவித் தாய், அருவாக்கொண்டென்னதத்திண்டினும், நல மென்னிடத்திற்குள்ளித்துத் தழைக்கவும் இதனால் எ னக்குயிர் லாபமாகவும் செய்தாயென்று அறியப்படு கிறவரே அந்தக் காரணக் குருவென்றதமன்றி, அக் காரணக்குரு பின்னையும் மன்தருக்குத்தவியாகவந்தது எப்படியென்று கேட்பீர்களாகில், அவர் மீட்பருமாய் பிவனையாறியுமாய் மத்தியஸந்தருமாய் நடுவருமாய் சாமீனதருமாய் ஒப்பரவு செய்கிறவருமாய் பாவவி மோசருமாய்ச் செகதைருமாய் ஏகதைருமாய் மாச ற்ற ஆட்டுக்குட்டியுமாய் முற்று முடிய இரட்சிக்கிறவ ருமாய்ச் செய்கிறவருமாய் ஆளப்போகிற பிரபுமாய் விடிவெள்ளியுமாய் நானே அல்பாவும் ஒமகாவுமாய் முன்னிருந்தவருமாய் இருக்கிறவருமாய் ஓரேகண் டசீருமாய் இன்வரப்போகிறவருமாய் கியானம் பரிசு த்தம் சத்தியம் சருவவல்லவம் நீதி இாக்கம் வியா பகம் உடையவருமாய் என்றென்றைக்கும் இருக்கி றவருமாய் மேகங்களுடனே வருகிறவருமாய் இருக்கி ருனென்றுத்தியாய் வசனிக்கப்படுகின்றவரே அக்கா ரணமுதன்மையான குருவென்று சொல்லப்படுகின் றது.

நான்காம் பிரிவு

மேற் சொன்ன காரணக் குருவாகிய இயேசுக்கிற் ஸ்துவுடன் வேலையைச் செய்கிற தேவனுழியக்கா ரரும் போதகருமானவர்கள் தங்குள் செனனதேசத் தை விட்டுப்போட்டு இந்நதன்களுக்கெல்லாம் வந் து இல்லறந் துறவறத்துடனே அவருக்குத்தொண்டு நியஞ் செய்து வருகிறவர்களுமாய் அவர்களுடைய பொருளையும் பாராமல் இவர்களுக்குத் குதவிசெய்கிறவ ர்களுமாய் அம் மெய்யான பராபர வஸ்துவாகிய இ யேசுக்கிற்ஸ்துவினையுடைய சத்தியவேத சவிசேஷத் தையும் அவருடைய தன்மையையும் இலட்சணங் களையும் தொழில்களையும்பாலோகம்பூலோகம் பா தாளத்தையும் உண்டாக்கின விபரத்தையும் நசனாமோ ட்சத்தில் இனீ நடக்கப்போகிற விசேஷத்தையும் ஆதிகாலத்திலே மன்தர்களுள் அவருடையசாயலாகிய தை இழந்துபோன வகையையும் ஆத்தமாவுக்குண் டான கதியையும் அவர்கள் பாவ சாகரத்தில் அமி ழ்ந்திக் கிடக்கிற பயங்கரத்தையும் சென்மப் பாவம் அல்லது கருப்பாவம் செய்யும் பாவமுதலானவை களும் ஸுவாசனகளும் இன்னதென்று காண்பித்து உண்மையான மன உச்சாகத்தோடு அவர்களடை யப் போகிற மோட்ச பாக்கிய சலாய்க்கியத்தைச் சதந்தரித்துக் கொள்ளும் படிக்கு ஆவலாசையுடை ய விருப்பத்தோடே புத்திமதிக்களைச் சொல்லிப் பிர

யாசப்பட்டு வருகிற வெள்ளமன்தர்களேமெய்யான இாண்டாங் குருக்களென்றிந்துகொள்க.

இன்னும் வரும்.

வெண்பா.

சீந்தையிருளறுக்குற் சேதனமாய் பாணுவைப்பின் தந்துதுவநல்லுதய தாரகையைச் சந்ததமு நந்தலின்நியேவிடுத்து நாட்டுமையினர்த்துரைக்கு வந்தனங்கடந்தேன் மகிழ்ந்து.

முகாமைத்துரையே,

இதன்கீழ்க்காட்டியிருக்கும் வெண்பாக்களைச் செ வவிதின்விதிப்படி சீர்பிர்த்திட என் புல்லறிவிற்துப் பு லப்பாடாமையினால் மற்றவற்றின நம்மாசீருரகை யிற்பதித்துப் பிரசரப்படுத்திப் பெரியவர்களும் விடை யை அறிவிக்கும்படி கேளாநின்றனன்.

திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த ஞான வெட்டியான்.

வெண்பா.

சுகங் கவி.

நகாரமகாரமுடாட்டுஞ்சீகாரமாய் வகாரமிருகாலாய்வளர்ந்துகாண் யகாரமாய் பஞ்சரிவாய்நின்றதொரு பஞ்சப்பெரும்பூத மஞ்சம்வளர்ந்துகாணுங்கு.

எசுங் கவி.

வடிவுகொண்ட வெள்ளையுமா மந்திரஞ்சேர் நாத மா—முடிவுகொண்டமுல் முவனத்ததுகாண் வடிவது கேள்—கால்வாங்கிவட்டமிட்டுக் கன்னித்ருவிட்டின் —மேல்வாங்கின்றதுகாண்விந்து.

எளங் கவி.

அங்குலமுந்தத்துவமு மதிலேவளர்ந்தகலை இங்குதமாய்ச்சொல்லுகிறேன் சனேங்குள்துலம் வந்துத்தழலம் வளர்ந்துயிர்போம்பொழுது வெந்துதித்த முல்வெளி.

நாயகங் கவி.

தூராததும்பிறறெலையாத பாண்டமெனும் வீறுகவீற்றிருந்தேன் மேல்வீடுநேராக வண்டணுகாக்கந்தமலர் வாலிக்கமலத்தில் ஒன்றாகப்பூத்தேன்காணுங்கி.

நசுங்கங் கவி.

நாட்டியுதண்டலியைநாடுஞ்சுழிமுனையிற் கூட்டிக்கருவூர்க்குடியிருத்திச் சூட்டிதோ [தே ராசவிட்டுத்தேசம்விட்டம்பிகை பாதத்தைவிட் தேசம்பிறந்தவகைசெய்யுவேன்.

இக்கவிசுள்போல இன்னும் பலகவிசுளிருந்தும் அ வற்றை இதிறுதிக்க உதயதாரகை இடங்கொடாதெ ன எழுதாதுவிட்டனன். இங்ஙனம்

பாட்டுக்குத்தான்றலையெறிப்பொன்றந்துபடர்ந்த புகழ்—நாட்டுமுருவை யருளம்பலேந்திரன்கழகத் —திட்டுங்கற்போர்விரண்டாம்வகுப்பி லிளைஞனது— தீட்டினன்பேரெவனென்கதிரேசர் சீதம்பரனே.

து. அ. ச. அ. ஆண்டு பங்குனிமாதம், அ. தேதி. கதிரேசர் சீதம்பரனாதன்

A Grammatical Query.

மிகவிருணக்குக் தகவுளபாணுவாவின் யுணர்த்து முதயதாரகா மகாமுக்கிய முகாமைத் துரைத்தன மைனர்த் துரைக்குச்சலாம்.

ஜயரவே,

இலக்கியங்குளிறென்றுதொட்டு வழங்கீவரும், மாயிருநாலம் என்ற பெருமையையுடைய அல்லது ம கத்துவத்தையுடையபூமியென்கிறபொருளை வினக் குஞ்சொல்லு இலக்கணத்திற்குரியபடி பெறவேண்டி யவகரவுடம்படுமெய் பெருமல் யகர மெய்யைப் பெற்றதற்குக் காரணமின்னதென்று என் புல்லறிவிற்துப் புலப்பாடாமையால்—முற்றக்கற்ற பெரியோர் அதன் உண்மையை அறிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொ ள்ளாக்கிறேன். இங்ஙனம்,

உடுப்பிட்டி, து. அ. ச. அ. பங்குனி மாதம், அந் தேதி. ஓர்மானுக்கன்.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், துணைசபை (நாடு), சித்தி. மீ. ௨௨௦.

தேர்த் திருவிழா.

அஞ்ஞானிகள் பலியீடுகிறவைகளைப் பாபாபாணுக்கல்லப் பேய்களுக்குப் பலியீடுகிறார்களென்றே சொல்லுகிறேன். நீங்கள் பேய்களோடே ஐக்கியமாகியிருக்கவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறதில்லை.—க. கோரி. ம. அத்தி. உய. வச.

பேய்ப்பலி—இந்த மாசம் பன்னிரண்டாந்தேதி திங்கட்கிழமையிலன்று எங்கள் அச்சுக்கூடத்திற்குக் கவிருக்கும் பின்னாயார்கோவிலிற்றேர்த்திருவிழா முடிவானபடியால் அன்றைத்தினம் அவ்விடத்தில் நடந்துவரும் புதினங்களை இதற்குமுன் ஒருக்காலுங்கண்டறிந்திராத நமது சினேகிதர்களிற் சிலரை அவ்விடங்கொண்டுபோய்க் காட்டுகிறதற்கும் அப் புதினங்களை எடுத்து உதயதாரகையிற் பதிப்பிக்கும்படிக்கும் நாங்கள் அவ்விடம்போய்ச் சகல காரணமுந் தெரியத்தக்கவையானவரை ஓட்டத்திலே நின்றுபார்த்தபொழுது நாலு திக்கிலுமிருந்து ஆண்டெண் சகலரும் ஆடம்பரமாய் நல்ல நேரத்தியான புடைவைகவையுடுத்து ஆடிப்பாடி வருகிறதைக்கண்டோம். அவர்கள் அவ்வேளையிற் கோவிற்பூசையைக் காணவும் பின்னாயாரைப் பார்த்துக் கையெடுத்துக் கும்பிடவும் வேண்டிய எண்ணத்தைக்கொண்டு அவர்கள் வராதிருந்தார்களேயானால் மற்றும்படி நாங்கள் அவர்களோடே கூடி ஆர்ப்பாற்பாய்ச் சந்தோஷப்பட்டக்கூடியதாயிருக்கும். அவர்கள் இவ்விதமாகத் தங்கள் அழியாதஆத்துமாக்களையோசைத்திருந்துள்ளாக்கத்தங்கள் குருக்களுடைய தந்திரங்களுக்கிடங்கொடுத்து நடப்பதைக் கண்டு அவர்களிலீடுசெய்க்கொள்ளவும் அங்கே நடந்த கேடுபாடான காரியங்களுக்கு இவர்களுமிப்படி இடங்கொடுத்து நடப்பார்களோவென்பதை நினைத்து அவர்கள் பேரில் இரக்கங்கொள்ளவும் வேண்டியதாயிற்று. இவ்விதமாக நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருநீர்கையில் கஞ்சத்தகடு மயிலிறுது புட்பங்கள் முதலிய பொருட்களால் அலங்கரித்த காவடியொன்றை ஒரு மனிதன் தோழிற் சுமந்து கையிலே பின்னாயாருக்குக் காணிக்கைகொண்டு நடக்கவும் நட்புவார்க் தவாத்தியங்களை ஊதியுடுத்துக்கொண்டுவரவும் நாடுவந்தமனை சனங்கள் புடைத்துக்கொண்டு ஆர்ப்பாற்றுக்கொண்டுபோகவும் கண்டதுமன்றி, காவடி எடுத்த ஆளந் தன்னிலே பின்னாயார் சத்தியமாய் உருப்பட்டுவிட்டாரென்பதைக் காட்டும்படி காவடியைப்பிடித்திருக்கும்படி கள்ளக்குடித்து வெறித்தவர்களைப்போல அல்லது வெறிகொண்ட குரங்கைப் போலப்பாய்ந்து பிரண்டு தள்ளாடிச் சன்னதங்கொள்ள நின்றுவார்களல்லாரும் மெய்தானென்றெண்ணிச் சன்னதகாரணவரவர இடமிட்டுவிடத்தினார்கள். இந்தச் சன்னதகாரனுக்கு அந்நேரம் ஒருவரால் கூட்டிடவிட்டால் அவனைக் குரங்கென்று சொல்லவேண்டுமெயல்லாமற் செய்ய அறிவுள்ள மனிதனென்று சொல்லவிடங்காணுது. வேறுமொருவன் தான் பன்னன்ன நேரத்திக்கடவன் முடித்து அத்தால் கடவுளையை கிரபாகடாட்சத்தைப் பெறும்படிக்குச் சேறுஞ்சுரியுபுரன் முறந்தாளானால் நடந்தவர, அவனுக்குப்பிறகே முப்பதாநற்பதுபேர் கையிலே தேங்காயும் பிடித்துக்கொண்டு ஒருவனுக்குப்பின்னொருவன் செருஞ்சாலையாய்க் கல்லுமுள்ளுத்தைக்கெழுண்டுகோவிலில் உளமண்டபத்தைச் சுற்றிவந்தார்கள். குருக்களும் பின்னாயாருக்குள்ளாய்ச்சோடித்து புட்பத்தால் அலங்கரித்து அவரைத்துக்கொடுத்துப் பத்திரமாய்த் தேரிலேற்றுகையில், நூறுபேரளவுக்கு ஆன்சனங்கள் நெட்டெருக நிலத்திலே நூல்போட்டதுபோல நோய்க் கிடந்து கோவிலைச்சுற்றியுண்டு அங்கப்பிரதட்சணம் பன்னன்னவந்தார்கள். அங்கப் பிரதட்சணம்பன்னன்ன நெடுகவந்த தோய்ந்தவுடனே உறுளாமல் தரித்துநின்று கையை எடுத்துத் தவலக்குமேலே வைத்து, இன்னமும் உறுளவேண்டிய இடம் மெத்தவிருக்குதோவென்றும் தங்களை ஆராதலம் பார்க்கிறார்களாவென்றும் அறியும்படி, தலையை மிதத்திப்பார்க்குகொண்டு அடிக்கடி தரித்து அடிக்கடி நாய்விழந்து நிலத்திற் புரண்டு தோறிதேய்க்கிறதோல உறுண்டார்கள். இவ்விதமாய் உறுஞ்கையிற் சிலர் மறுபேரிலும் பார்க்கத் தங்கள் பெலனுக்குத் தக்கதாய் முந்திமுந்தி உறுள்பார்த்தார்கள். அந்நேரமொரு சிறுபொடியினும் உறுண்டெண்ணு பார்த்தும் அவர்களோடே சரிக்கட்டிப்போகக்கூடாமல் மெத்த இளைத்துப்போனதால், அவன் தன்னிரையைவிட்டுவழி பின்வருகிறார்களா முன்போகவிட்டுத் தடியோன்றை வறுகிப்பிடித்துக்கொண்டிருந்து கடைசியாய் அவர்களிற்றேக உறுண்டான். இவர்களுக்கடுத்தாப்போலே நிறைதல்வந்திருப்பதே

தைந்துபெண்கள் துப்புறவியுமப்போல் வலுமிருந்து முழந்தாளிலின்றி நிலத்தைக்கொஞ்சிப்போகப்போகத் தங்களைடிகளை அழித்துவந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளேபாண்டுவியாததோட்ட ஒருத்தி அடியிழித்துப் போகிறதைக் கண்டபொழுது எங்களுக்குந் மனவெறுப்பு இவ்வளவேன்று சொல்லிக்கொள்ளக்கூடாது.

இம்முறை புதுத் தேரோன்றை மானிப்பாய்க் குறிச்சியில் ஒரு பெரியவர் தன் செலவாகச் செய்தித்திழிப்பித்தார். தேர்செய்த தச்சரும் தேர் அங்காலே இங்காலே அசைந்துவிழ்ந்துபோகாதபடி அதைப்போலையிற் பிடித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். பின்னாயாரைப் பத்திரமாய்த் தூக்கித் தேரில் வைத்துக் குருக்கள் அவருக்கு முக்கில் மணக்கும்படி சாம்பிராணிப் புகைகாட்டினார். அவருக்கு வையியல்பட்டச் சரீரம்வேர்வைகொள்ளாதபடி அல்லது அவருக்குத் தலையிடியுண்டாகாதபடி அவருக்குத்தடைபிடித்தார்கள். சிறிதுபிராமணப்பின்னவர்கள் தேரிலேயே பின்பினாயாரோடேயிருந்தார்கள். எல்லாரும் ஆர்ப்பாற்றுத் தேரை இழுத்தார்கள். மணி இலக்குகையில், தேர் இழுபடாமல் நின்றது. அப்போது குருக்கள் பின்னாயாருக்குச் சாம்பிராணிப்புகைகாட்டி மணுமினென்று ஏதையோலுத்தார். அதென்னவென்று எங்களுக்குவெளிக்கவிலலை. சில்லிலே தடக்கியிருந்ததலையிற் தச்சன்வெட்டிவிட்டவுடனே எல்லாரும் ஒகோவென்று இழுத்தார்கள். தேருக்குப்பிறகே முன்சொன்னபிரகாரம் ஆண் சனங்கள் அங்கப்பிரதட்சணம்பன்னன்னவரப் பெண் சனங்கள் அடியிழித்துவந்தார்கள். அரைவாசி தூரத்துக்குத் தேரிழுப்புவந்தவுடனே திரும்பவும் தேர் இழுபடாமல் தரித்துவிட்டது. அப்போது சன்னம்பரைக்கிற கல்லுமாதிரியான ஒரு கல்லையெடுத்துக்கொண்டுவந்து சோடிப்புச்செய்த ஒரு பந்தலுக்குக்கிட்டத் தேங்காய்க்கு வியலுக்கெடுக்க வைத்தார்கள். வைத்தவுடனே இரண்டு பேர் சற்றே தைக்குமக் காட்டிக்கொண்டுவந்து நின்று ஒருவன் எடுத்துத் தேங்காயை மற்றவனுக்குக் கொடுக்க அவன் ஒவ்வொன்றாய் பின்னாயாருக்குமுன்னே கல்லிலேமோதியடித்தான்—மோதி ஒரு குவியல் முடிந்தவுடனே மற்றக் குவியலையுமிடத்து மெத்த இளைத்துப்போனான்.

இவ்விதமாயித்துநொருக்கிக்கொண்டு நிற்கிறதைக் கண்டு இந்த ஆள் ஆரென்று கிட்டிநின்றவொருவன் டத்திற் கேட்டபொழுது அவன்—“உமக்கு வேலை செய்கிற கொல்வேலு” என்றான். என்ன! நாலுகாரியத்தையுமிருந்துணரப் புத்தியையுள்ள வேலுவா இப்படிப்பட்ட கேட்டவேலைக்குடன்பட்டதென்று ஆச்சரியப்பட்டதமன்றித் குழந்தைகளுக்குத்ததானும் நகைப்புக்கிடமானவிப்படிப்பட்டதென்கை விண்ணெய்கையென்று வேலுவுக்குத் தெரியாதாவென்க—“அது மெய்தான் அய்யா—அவன் வருடத்திற்குவருடம் இப்படிச் செய்வென்குண்டு வெகு வருடத்துக்கு முன்னையொரு நேரத்திக்கடன்பன்னன்னியற்க்கிறான். அவன்படிச் செய்யாமல்விடுகிறகுருக்களும் ஊரவர்களும் அவனை நிந்தனையாய்ப் பேசுவார்கள். அது ஐயருக்குத் தெரியாதாவென்றான் அப்போது நாங்கள் சொன்னது, அவன் பின்னைச் சனங்களுக்குப் பயந்துசெய்தவருக்குத்தெய்ன்றிப் பின்னாயாருக்குப் பயந்துசெய்யவில்லையென்க—அவன் “ஆம் அய்யா அப்படித்தானென்றான்.” பின்னை அவன்தான் ஊனத்தபடி செய்யவும், செய்யாமல் விட்டுவிடவும் அவனுக்கிட்டமிருக்கும்போது அவன் பயப்படவேண்டிய நியாயமென்னவென்று கேட்க, அவன் பிரத்தியுத்தாரமாக—“அது தேரத்தப்பஞ்சு ஐயாவென்றான்.” இப்படித்தானே அனேகருடைய காரியமென்று கேட்க—அவன் மறுமொழியாக, “ஆம் ஐயாவென்றான்.” இப்படிப் பேசி முகிந்ததென்பிற்பாடு, கூடுநெருங்கிநின்ற சனத்தைப்பார்த்தோம்—பார்த்து இதைல்லாம் வயிறு வளர்க்கிறதற்காகவெடுத்த கத்தென்றதெரிய வந்தது. இந்தக்கூடத்திலே, வெள்ளைக்காரரோடே பழக்கி கிறிஸ்துவேதாகமத்தைச் சற்றேயறிந்தசிலர் நின்றார்கள். அவர்களுக்குகாரியம் முற்றும் நகைப்புக்கிடமானவைகளை என்று தோற்றமென்பதற்குச்சந்தேகமில்லை—தேருக்குப்பிறகே நில்வயிறு செய்நிலே உருண்டு பிரண்டு அடிக்கொருக்கால்தலையைக் கீழ்ப்பிப்பார்த்துக்கொண்டுபோகிறவர்களுக்கு காரியம்முற்றும்பேய்த்தனமென்று மனதிலேபட்டும்மென்மேலும் அவர்கள் அப்படிச் செய்வதைக் காண்பது மனதிற்கு மகா விசனமாயிருந்தது.

தேரிழுத்து அரைவாசியவருக்குப்போகையில் மறைவந்தது உடனே தேரிழுத்துவந்தார்கள், அங்கப்பிரதட்சணம்பன்னன்னவர்கள், அடியிழித்துவந்த பெண்கள் சகலரும் அவரவரே சரீரத்திற் சேறுபுரள ஓடியோடி மறைக்கொதுங்கிப்போய் நின்றார்கள். முன்னே மணியவேலுவார்த்த ஒருவரும் வேறுஞ்சிறிது பிரபுக்களும் அவ்விடத்தில்நின்று நெடுஞ்சாவனை

யேசேறுவழியேபுரண்டுவருகிறவர்களுடைய சரீரத்திற் கல்லுமுள்ளுத் தையாதபடி கல்லுப்பெறுக்கப்பெரியகாரியம்போலே சனம்விளத்திக்கொண்டு நின்றார்கள். இவ்வளவும் பின்னாயார்பாட்டுக்கு.

இத்தைவாசிக்கிற ஒவ்வொரு புத்தியுள்ளவனும், அஞ்ஞானிகள் பலியீடும் பொருட்கள் பராபரனுக்கல்ல, பேய்களுக்கேபோதென்று வேதஞ்சொல்லுகிறதினுண்மையை மட்டுக்கட்டி அறியாமலிருப்பானையாகில் அவனை முழமடையென்றே சொல்லவேண்டும். மெய்யாகவே அப்படித்தானென்று சொல்லுவான். நாங்கநிந்தத் தேர்த்திருவிழாவில் அன்றைத்தினம் கண்ட செய்கைகளை மன்தென்னப்பிறந்த ஒருவன் செய்யமாட்டான். குழந்தைகந்தானுஞ் செய்யார்களே! அறிவுகெட்ட விசார்தானும் இவ்விதமாய்ச் செய்யமாட்டார்களே! முற்றும் மதியினம். பாழ்நிறைந்த சேடு. இவ்விதமதியினம் இப்போடக்கிறதற்கு ஏற்றகாலமல்ல. இதுவெளிச்சத்தின்காலம். இது இங்கிலீசுகாரரார் சீர்திருத்தின்காலம். பிராமணுக்களுக்குப் பிழைப்பில்லை. கோவரணமேந்தார் நியாயப்பிரமாணங்களைச் சனங்கள் நல்லாழ்வுக்கென்றுண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். வெளிச்சத்திற்குமுன் இருள் நாமோ! வேதபுரீ திருவிழாவெடுக்கப் பிரியமில்லாதிருந்தும் ஊரவர்கள் தங்களை இழப்பாய்ப் பேசுவார்களென்றெண்ணப்பெய்த்தனமாயினுஞ் செய்கிறார்கள். வழக்கத்தைப்பிடித்துநடக்கிறதென்று. ஆனாலும் பேயைவணங்கும் வழக்கம் வெகுநாவனக்கு நிலவகொண்டிருந்தகவிடக்கூடாது. ஆகையார் கோவிற்பன்னாரிகளுக்குப் பூசாரிகளுக்குமுதலிய மற்றப்பிறருக்கும்மகா அன்புடனறிவிப்பதென்னவெனில், அத்துமாவைக் கெடுக்கக்கூடிய இப்படிப்பட்ட வேலையைவிட்டு வேறேதாதுதல் நன்மையானவேலையில் முயன்று சீவனத்தைத் தேடுங்கள். உங்களுக்கு உங்கள் பின்னாருட்டிகளுக்குத் தல் நல்லிருத்தியைக்காட்டுவதற்குத் தகுதியான அத்திபார்த்தைப்போட்டுவையுங்கள். பேய்க்கு அரிச்சனசெய்யாமல் ஓடிங்கள். இதே நாங்களைப்புடனுங்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கும் ஆலோசனை.

கிறிஸ்து பரிபூரணர்.

ஒரு பாலி அன்னமின்றிப் பசியாயிருந்தால் அவன் கிறிஸ்துநாதரண்டைவாட்டும். அவரவனைச் சீவ அப்பத்திற்கொரு பங்காளியாக்குவார். அவன் தாகமாயிருந்தார் கிறிஸ்துநாதரண்டைபோகட்டும். போனதுண்டானாலிரட்சிப்பென்னும் கிணற்றில் அள்ளிக் குடிக்கிறதற்கவனுக்கிடமுண்டாயிருக்கும். அவன் தன்பமாயிருந்தால் கிறிஸ்துநாதரண்டைசேரட்டும், அப்போது அவன் சுகமும் பெலனுமடைவான். அவன் அம்மனமாயிருந்தார்கிறிஸ்துநாதரண்டைசெல்லட்டும், அப்போது அவன் அலங்காரமான அங்கியைப் பெறுவான். அவன் குருடனாயிருந்தார் கிறிஸ்துநாதரண்டை செல்லட்டும், அப்போது அவனுடைய கண்கள் திறக்கப்படும். அவனதச்சமனைவைகளைக் காண்பான். அவன் செக்டனாயிருந்தால் கிறிஸ்துநாதரண்டைசேரட்டும், அப்போது அவனுடைய காதங்கள் திறக்கப்படும். அவனின்மையான கீதவாத்தியங்களைக்கேட்பான் அவன் பாரத்தினுவிவன்படைத்தார் கிறிஸ்துநாதரண்டைபோகட்டும், அப்போது அவன் சுமையையிடுக்கிவிடுவார்—அவனுக்காறுதலில்லாதிருந்தால் அவன் கிறிஸ்துநாதரண்டைசெல்லட்டும், அப்போது அவன் பமாயானுதலடைந்து நித்திரைகொள்ளுவான்—நித்திய ஆக்கவையென்மேல்வரப்போதே ஐயோ! என்செய்வெனென்று தக்கிக்கொண்டால் அவன் கிறிஸ்துவிடம் போகட்டும், அப்போது அவன் கிறிஸ்துவையுடையவர்களுக்காகக்கணத்தின்பில்லையென்பதைக் காண்பான். ஏனென்றால், வேதவாக்கியப்படி விசுவாசத்தாலானவன் நீதிமாடுக்கப்பட்டால் அவன் எங்கென்குண்டவராகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவின்மூலமாய்ப் பராபரனத்திற்குமாதானத்தையடைவான். பாலிக்கெவ்வளவு உபத்திரவந்துன்பமுதலியனநேரிட்டாலும் அக்கறையில்லாசகலத்திலும் கிறிஸ்துநாதர் அவனுக்குதலிசெய்யத்தகுதியுள்ளவராகித்தகுதி. அவன் கிறிஸ்துவன்மேலானத்திரம்வருவதுண்டானால், அவனத்தியானத்தியம் இரண்டிற்கும் பாக்கியவானாயும் யோக்கியவானாயும் வந்துகொள்வான். கிறிஸ்துநாதரண்டைவருவதேபாவிக்கன்பம்.

காக்கிப்பிரத்தியுத்தரம்.

திருக்கோணுதமவையிலிருந்து முன்னும் பின்னும் வந்த கடிதங்களை “சாதிவித்தியாசத்தவரைப்பகர்தல்” என்றகடிதம் அச்சுச் சேர்த்தாயிற்று. வருகிறசஞ்சிகையிற் பிரசுஞ்செய்யப்படும். அப்படியே பாதிரிப்பொடியனுடைய கடிதமும் பார்வையிட்டு நலமென்றுகண்டார் பிரசுஞ்செய்யப்படும்.

MORNING STAR.

Jaffna, April 22d, 1847.

SIGNS OF THE TIMES.

[Continued from page 27.]

Did space permit, we might advert to several other signs more or less visible; some portentous, and some cheering. Of the former, we can only name two or three. There are "famines," if not, "pestilence and earthquakes in divers places." The failure of the potato crop is producing a famine in Ireland and the Highlands of Scotland, while in some other countries there is no small scarcity of bread. Men are beginning to learn that the increase of population may be greater than the increase of the means of maintenance, and that it is not wise for the mass of the people in any country to rest satisfied with the very cheapest and coarsest food of one kind, because its continued production without change exhausts the soil, and when it wholly or ever partially fails, there is nothing to fall back upon, and famine is the result. The lesson now read in Ireland will be well learned and digested in other countries also. It will be seen and felt that there is danger of there being too many consumers of the earth's stores, and too few producers. It is cheering to know that the corn harvest has been most abundant in America, and that, as one has said, "the wants of the mother may be supplied from the exuberant bosom of the daughter."

Pestilence and earthquakes are not perhaps more prevalent than usual; but the Cholera, which has been the last year uncommonly fatal where it has prevailed in India, is said to be travelling again into Europe.

On the other hand, there are cheering prognostics. Human life is undoubtedly being lengthened by the progress of medical science, and by greater attention to physical education, temperance, exercise, and cleanliness. The cold water cure seems often successful, and we suppose it must be admitted that *mesmerism* may frequently enable a surgeon to perform painless operations, though clairvoyance and other wonderful accompaniments must be considered either as deception, or as the effect of Satanic agency. We are slow to believe the latter, but some think that while natural causes are sufficient to account for painless surgery, and *mesmerism* is properly used to alleviate human misery, when attempts are made to go beyond the assigned limits, evil spirits come in, and delude those willing to be deluded, or who expose themselves unthinkingly to their influence. We certainly shall not be surprised if that agency, which so often denied, is more and more manifest, as the time of the end draweth nigh.

Among the encouraging signs of good in the moral heavens is the *World's Temperance Convention* in London last year, consisting of numerous delegates from the Continent and America, as well as every part of Great Britain, and which did much to excite interest and direct effort in this important enterprise. The *Evangelical Alliance*, which assembled in London about the same time, and consisted of 1,200 delegates, is in like manner and in a more important respect, a bright harbinger of serener skies above the whole religious horizon. As this cheering scene of love and union has been so lately before our eyes, we need not dwell upon it; but only offer our aspirations that similar visions of angel-like assemblies may be repeated, wherever Christians of different denominations can meet—to show that the great principles on which they all stand, and in which they are all agreed, reduce to insignificance the points on which they differ; and that all truly united to Christ the Head, are united to each other as members of the same spiritual body, and members of one another.

The general indications, therefore, though confused, contradictory, and in some respects ominous of evil, are on the whole cheering. We cannot but think, on comparing the present with past ages, that with all the reasons there are for mourning, there are none for despondency. Evil doubtless abounds, but so does good. It is an *age of action*. Sin is busy and brought more into notice, but the world is growing better and not worse. Christianity is advancing and not retrograding. There may not be, there probably is not, the enjoyment of divine influences in extensive revivals of religion, so generally as in some past periods—though the American Board state that their Missions in different parts of the world, have never before shared so largely in the gifts of the Spirit—but, however this may be, there has never been a time when the *fruits* of piety in benevolent action, ready to bless the world, were more abundant. There have been seasons when some few made greater advances in the divine life than any now do, but there never have been more persons governed by religious principle than at the present time, and however deficient may be the religion of the age—a religion too much of bustle and excitement, and sympathy and form, and tendencies more and more to form and show—yet is its moulding influence felt more extensively through society, and through the world, than ever before. Let any one compare the present state of Protestant countries with

any past favoured period, and look not at the few striking images of great and good and illustrious men, and distant reflections of a few brilliant actions, looming through the mists of time; but at the whole groundwork of the prospect, and into the domestic, social, civil, and moral state of the people at large, and he will find, we are persuaded, many causes for thankfulness on the comparison, and few for discontent. Those treasures which enrich the world, whether of intellect, or genius, or patriotism, or piety, may not be so much accumulated in heaps as in some past age which may be named, but they are spread farther abroad and are more generally diffused. There is not the less gold in a country because it is in many hands, nor is it less useful in circulation than when hoarded up in the banks.

We cannot for a moment allow that Christianity is a failure, or an approach to a failure; and we contend that we see evidence of Christian nations being immensely in advance of all others in every thing which constitutes true greatness, or true happiness; and that they are still advancing. "Say not what is the cause that the former days were better than these, for thou dost not inquire wisely concerning this."

(To be continued.)

OPPOSITION OF ROMAN PRIESTLY AUTHORITIES TO THE FREE CIRCULATION OF THE HOLY SCRIPTURES.—

While British Protestants are zealously engaged in giving free circulation to the pure word of God which is able to make men wise into salvation, Roman Catholic authorities in almost every country, from His highness Pope Pius, IX. down to the Roman parish priest, are, by craft and menace, which they so well know how to use, doing what they can to raise a vigorous opposition to these efforts. That this is no Protestant slander, but a plain declaration of the truth, may be seen by the following extract from a late "*Mandate of the Bishop of Dardanie*," in Holland.—And here we earnestly ask what sort of faith, and what sort of virtue must that be, which the perusal of God's word is likely to destroy? And what sort of church must that be whose peace is so greatly endangered by the free circulation of the Word? And what a graceless slanderer is this Roman Bishop, who classes the noble undertakings of Christian Bible Societies as "efforts of hell," and the object they have in view as one of a "soul-destroying" character. How incongruous the idea, had the unworthy bishop but thought of it—of the devil and his imps being engaged in circulating and teaching the Bible—Satan casting out Satan!—We think in this instance at least that the devil has overshot his mark, and that the zeal of the Bishop has really eaten off the disguise that is usually worn over such ungodly deformities. Jesus Christ says "Search the Scriptures—for they are they which testify of me;" the Bishop of Dardanie proclaims aloud to his flock: Should any among you have received the Scriptures, through the agency of the Bible Society, do not keep them, or even look in them; but *throw them into the fire*.—Is not this anti-Christ? We think it is.

Mandate of the Bishop of Dardanie.—"Scarcely a year has elapsed since the successor of holy Peter, the substitute on earth of Jesus Christ, raised his voice to warn the whole Christian Church against the renewed efforts of the self-called Bible Societies; and now with the greatest grief we see established in the diocese of the Church confided to our pastoral care a branch of one of those fatal societies. Yes, faithful and beloved, so near to us is the danger, that in our very midst the darts are forged with which the devil aims at the 'heart-artery' of our faith; we have been assured that in our very midst are printed those books which, being by a sacrilegious presumption called Bible writings, God's Word, or some such like name, must tend to make you disobedient and rebellious against God's authority, intrusted by Jesus Christ to his Church. Those books are distributed with such impudence, that the persons who sell them are not contented with publicly advertising in the news papers where and of whom they may be purchased, but they even dare, under every kind of pretence, and with plausible but hypocritical and poisonous words, to hawk them about amongst Roman Catholics; to press them to purchase at ridiculously low prices, and even to offer them the books gratis. Much beloved and faithful brethren, whom I love in Jesus Christ, I beseech you by the love of your Savior, and by the love of your own souls, be carefully on your guard, especially against this artifice of your hellish foe, whom resist steadfast in your faith. (1 Peter v. 9.) Give not the least attention to the workmen of Satan, who are ever on the watch to ruin your souls, nor to their hypocritical and high sounding words. If sinners entice thee, consent thou not. (Prov. i. 10.) "Flee," saith the Holy Ghost, "from all sin as from the face of a poisonous serpent." (Ecclesiastic xxi. 2.) How much more, then, must you flee from that which would deprive you not only of one virtue, but

would rob you of the treasure of your holy faith; the foundation, of all heavenly virtue; the root of all justification, as it is called by the holy Council of Trent. (Sess. vi. ch. 8, De Justif.)

"Beloved Christians, fulfill your love to those who err, by contributing all in your power towards their conversion and salvation, especially by sending up to the throne of grace your ardent prayers and hearty supplications, knowing that the constant and fervent prayer of a righteous man availeth much. (James v. 16.) Fulfill the hatred which you entertain for their errors and sin; as well as the love you owe your own souls, by abstaining from every thing which is calculated to strengthen them in their detestable undertakings or to promote their efforts, and by avoiding every thing that would in any manner bring you into danger. Regard their deceitful words and writings as an eating canker, for such the Apostle calls them. (2 Tim. ii. 17.) Shun them, that you may not be defiled thereby."

"Should any among you have already bought or received the books of the Bible Society, do not keep them in your house or even look in them; but follow the example of the Ephesians, who, at the voice of Paul, threw into the fire and burned those books which they were not permitted to keep; (Acts xix. 19.) or, if you prefer it, and can conveniently do so, bring them to your priest or to your father-confessor, whose advice you can follow. If in future one of the colporteurs of those books published by that soul-destroying Society should present himself to you, in that moment of danger, think on the exhortation of the holy John, the Apostle of love. Bid him not God speed: (2 John 10.) Avoid all fellowship, all conversation with him, and immediately turn him away with compassion in your hearts and indignation on your countenances. Thus you will, beloved, render vain the efforts of hell, and keep in your souls the inestimable treasure of faith."

BIBLE DISTRIBUTION IN FRANCE.

We commend to the candid attention of our readers, the following notices of the happy effects that have followed the efforts of Bible Societies to distribute the Holy Scriptures in France. The article furnishes a very pertinent illustration of the anti-Christian spirit of the foregoing Mandate of the Bishop of Dardanie.—It is declared of the Lord, and Roman authorities will not be able to prevent it, that the Divine Word shall have free course, and be glorified.

One of our Colporteurs happening to pass by a building that was in the course of erection, saw a number of masons resting awhile from their work in the middle of the day. "My friends, (said he to them) would you wish that I should read you some thing?" "What is it?" they asked. "The Word of God," was the reply. Scarcely had the Colporteur said this, when the men approached from all sides. "Come," cried they, "take a seat among us, we are friends; every one of us is in possession of a Bible which we purchased of Mr. D. (a Colporteur before alluded to as being located in this part of the country.) "As for me, (continued one of the masons) I am a poor man and must gain my bread by the sweat of my brow, but I would not be without the Bible for a thousand francs." "Nor would I (added another), for it constitutes my greatest happiness; and the worthy people who promote the circulation of the Scriptures are godly men, who are well convinced of the immense good which they effect. If you know them, assure them of my regard, and thank them for the benefits which they have conferred upon my soul!" "With regard to me (proceeded a fourth), I was unwilling at once to give in to what I heard. I took the Bible and compared it with the books which the priests furnish to the schools, and then it was that I found that the priests were deceiving us, and that what they withheld in the Bible from us was precisely what is calculated to make us best acquainted with the Savior."

One of our colporteurs happening to meet a young man on a road, he offered him one of his books. The young man opened the book, appeared to examine it very closely, and without saying a word, pulled a copy of De Sacy's New Testament out of his pocket, which betrayed evident marks of having been much used. "Your book," said he, "is the same as mine—as my own dear favorite book; it is this which has saved me from an abyss of vice and misery, in which I was formerly plunged. I was once a drunkard, unchaste, and a blasphemer; but now, God be praised! I revere and love His holy will, and that of His Son Jesus Christ." "And pray," asked the colporteur, "who may have given you this book?" "No one." "What do you say, no one?" "It was in reality no man but God himself; for happening one day to be cleaning out an old cupboard, I discovered this identical book in it, covered all over with dust. I was curious to see what it contained, and after having read a little in it, I became so much interested in what I there found, that I have since never parted with it." "But do you not know who placed the book there?" "My parents, who obtained it for nothing from a gentleman in Paris." And so saying, the young man gave a truly encouraging account of the hope that was in him, which through the mercy of God he had derived from carefully reading His word.

"The things which the Gentiles sacrifice they sacrifice to devils, and not to God; and I would not that ye should have fellowship with devils."—1. Cor. x. 20.

SACRIFICE TO DEVILS.—Since the publication of our last number, the annual festival at Pulliar's temple near by this Office has been celebrated.—Partly to gratify some friends, who had never witnessed the closing ceremonies of the festival, and partly to take some notice of the proceedings for this publication, we accompanied them at the proper time to a position which overlooked the temple. From all quarters men, women, and children were gathering in their holiday attire. An expression of hilarity and joy rested on almost every countenance. Had it not been for its debasing character as a religious ceremony, having respect to the homage due from man to his Maker, we could have sympathized with the general expression of happiness; but viewing it as a cheat imposed by priestly authorities upon our fellow men in relation to their eternal concerns, our feelings were a mixture of indignation and pity at the corrupting nature of the scene. Every few moments the company would be enlarged by the arrival of a troop of natives, preceded by musicians, surrounding a man, bearing on his shoulders a semi-circular frame, decorated with tinsel, feathers, and flowers, which he was bearing in fulfilment of a vow, as an offering to the presiding deity. The movement of these companies towards the temple would be occasionally checked, by the ridiculous antics of the person bearing the offering, who pretending to be possessed by the spirit of his god, would, now and then, whirl, and jump, and toss about like a mad monkey, and if only a proper tail had been attached, he might have been supposed to be one rather than a rational creature.

One of these debased subjects of humanity, to increase his stock of religious merit, dragged along on his knees; another came rolling along at his length through the dirt, both holding in their hands the offering they bore for the deity. There were some twenty or thirty of these abject creatures, who seemed equally objects of pity and disgust as they rolled or danced or whirled themselves onward towards the temple. While the priests were dressing the god and getting him ready to take a drive on the car, there were some 50 or 100 (we did not count them,) men and children lying at their lengths on the ground in the temple yard, ranged in a regular line for rolling around the temple. At the proper time they set themselves in motion and with hands clasped above their heads, by mere muscular effort, they rolled over and over through the dirt around the temple yard, stopping every little while to take breath, and look around to see how far they had got and who were looking at them. As they rolled, some were more lively in their movements than others, and would go bumping against their fellows; and one little fellow, tired of the tardy movements of those who preceded him, worked himself out of the line, and frisked along till he had gained a rod beyond his former position, when he resumed a place in the line again. Contiguous to this line of rollers, was a line of some 20 women, performing the same circuit, kneeling and kissing the ground at every step. Among them we noticed with heightened disgust one albino woman.—At length the priests were ready and the people ready and the god ready for him to take his ride. A new car had been prepared, the donation we understood of some wealthy native. It was adapted to the changing sentiments of the people, being so light that comparatively a few persons might draw it. The carpenters who framed the car, stood close to the vehicle, partly, we suppose to share in the glory of Pulliar's movements and partly to steady the car so that he might not fall out. Musicians were in attendance to ding out music agreeable to Pulliar's car. The procession set out; the priests before the car with burning incense to gratify Pulliar's nose, and an umbrella to save his head from the heat. Some young brahmins were perched on the car on a level with the demon. The worshippers drew it along with shouts of triumph. At the dinging of a bell, the carpenters blocked the wheels and the movement was suspended;—the officiating priest waved incense before the idol and performed some other fooleries which we could not understand; then the block was taken away from before the wheel, and the procession resumed its forward movement. Behind the demon, in the track of his car followed the lines of rolling men and children, and kneeling and bowing and kissing women. When about half the circuit was performed, the car was stopped abreast of two heaps of cocoanuts piled before a punthall dressed up in gay cloths. The spectators formed a large circle in front. A stone was brought, resembling what is used for grinding chunam, and placed near the heaps. Presently two men appeared with sorry-looking countenances and stood by them. One by one the cocoanuts from the smaller heap were handed to one of the men by officiating friends and as he received them, he dashed them on the stone before the demon. When the first heap was broken, the second person advanced to the second heap and received the cocoanuts from two attendants and dashed them on the stone after the manner of the first till his heap was expended. He had a hard task, and seemed tired before he got through. He looked ashamed too of the business in which he was engaged, and in his general aspect reminded one of an overgrown school-boy who had been lately whipped. "Who is the man dashing those cocoanuts?" we in-

quired of a native by-stander. "It is Valoo, your blacksmith," said he. "Valoo!" we exclaimed, with astonishment, why, surely he has more sense, than voluntarily to engage in such a performance. He must know that it is not only useless, but perfectly ridiculous, as an act of religion. "True, Sir, but he made a vow to do this yearly, many years ago, and now if he should refuse, the priests and people would speak against him." "Then it is through fear of the people, and not with good will, that he does it?" "Certainly, Sir." "But has he not independence of character enough to follow his own convictions of right in such a case?" "It is very difficult, Sir." "And do you think this is the case with many others?" "It is, Sir." After this conversation we looked down upon that mingled throng. And it did seem, with the exception of the poor priests, who know not how otherwise to get a livelihood, to be a wretched farce throughout. There were men who had had intercourse with Europeans and also some knowledge of the Scriptures, and who must have known that as a matter of religion the whole thing was supremely ridiculous. Then the persons lying in the dirt behind the car, would now and then raise up their heads, with a comical expression of fun and endurance that was any thing but serious.—It was humiliating, however, to see those who knew so well the nonsense of such ceremonies, giving their countenance to them.—When the procession again proceeded, the rain was falling, and on they went, the car-drawers, the rolling men and children, and the kneeling and kissing women, along their muddy way, while great numbers of the spectators started off on a run for a place of shelter from the rain. We saw an ex-manicurer and some others of the native dignitaries, benevolently engaged in keeping the poor muddled rolling penitents, in a straight line, and in picking out of their path stones and fragments of broken cocoanuts. So much for the worship of Pulliar.—Does not every intelligent reader, on the perusal of this description, feel the truth of the Scriptural declaration that, "The things which the gentiles sacrifice, they sacrifice to devils and not to God." It is truly so. There was not a single act in the ceremonies that we saw performed, that was worthy of a rational creature. The whole was stupid and debasing. It was below the invention of a child's imagination. It might have suited a period perhaps when the sentiment prevailed, that the rest of the human family existed only for the benefit of the brahmins; but does not at all consist with the idea taught by Christian civilization—that the different classes of Society are dependent on each other—that they have mutual and common rights, and that government and law is framed for the protection, improvement and benefit of all.—Such absurdities as we have described cannot long bear the advancing light of Christian truth in this province. Men will forsake them from self-respect, if from no higher motive. We doubt if they now have a strong hold on any consciences save those of old women and more ignorant men. Others follow from custom and out of respect for their priests, but the custom of worshipping devils is one which cannot be retained for a very long period. And our earnest and friendly counsel to the ministers of these temples, is, to seek some more worthy employment—and lay a good foundation, by engaging in some thing useful, for increasing their prosperity and that of their children.

MISSIONARY—Arrivals.—Rev. L. Spaulding and Mrs. Spaulding, Rev. William and Mrs. Scudder and Rev. E. P. Hastings, missionaries of the A. B. C. F. M. for Ceylon arrived in Jaffna on Thursday the 15th instant. Mr. Spaulding returns to his former field of labor after an absence in the U. States of about three years.—The accession of these missionaries to the weakened ranks of the missionary corps in this Province will inspire their fellow laborers with new hope and courage, and we doubt not, it will also tend strongly to strengthen the impression, already widely felt, that the kingdom of Jesus Christ is drawing near to this people, and that the time is not distant, when the base idols now worshipped chiefly by old women, and ignorant slaves of ancient customs, will be cast to the moles and the bats, according to the word of the Lord.

DEPARTURES.—Rev. R. Stott, a valued and tried missionary laborer, of 18 years' service, left Jaffna with his family on Saturday last, for Colombo, on his way to England. Ill health is the principal cause of his return.

ICE AND APPLES.—The Editor of the *Times*, panting under the effects of the increasing heat at Colombo, sighs most affectingly for a morsel of ice from Boston; and proposes a Subscription for an Ice Establishment at Colombo. And why not? Ice from Boston, is no longer reckoned among the luxuries of life in India, but is so abundant and afforded at so reasonable a rate in Calcutta and Madras, that any thirsty native may afford to indulge his gelid appetite. And it may be had as freely in Colombo as elsewhere, if the people will. Then the ice does not come alone. There are many "Boston notions" put up with it which go to increase the variety and amount of human enjoyment. Apples and grapes are turned out, "as fresh" says one, of the former, "as if picked up under the tree where they grew." In fact we have just had a sight of some dozen American apples eight or ten days from Madras, some of them quite sound—and all of them real Apples.—The thought we had, when we set down to this

Paragraph, was this: if all unnatural restrictions were removed from commerce, with the present facilities of communication and transport effected by art and science, how widely and equally might the bounties of our beneficent Creator be enjoyed by his creatures.

OVERLAND INTELLIGENCE.

A breach with France and a closer union of England with Prussia seems probable. A Bill to remove the remaining disabilities of Roman Catholics is likely to pass. The Chancellor of the Exchequer had accepted the offer of Messrs. Rothschild for a loan for 8 millions for Ireland.

Earl Grey has decided that no more male convicts shall be transported. Second reading of the ten hours Factory bill carried by a majority of 99. Nothing decisive in Portugal—Spain in a very troubled state.—Austria had offered to mediate between France and England. Scarcity increasing in France.

In Holland, the corn duties have been relaxed; on all provisions to be admitted a lower tariff has been fixed. In Belgium and Switzerland the dearth of provisions causes great alarm. In Rome Cardinal Gizzi has published a decree allowing the free importation of wheat from the first instant to the end of June. The Pope proceeds with his ameliorations, and reaps golden opinions from all kinds of people.

Russia seems completely baffled by the brave mountaineers of the Caucasus—terms offered by her rejected.—Hanover suffering from scarcity. In Ireland fifty thousand deaths from starvation and disease officially Reported—this is below the real number. O'Connell believes himself dying. The influx of Irish had produced something like famine at Liverpool. In Scotland distress still prevailed and very serious riots had occurred at Wick.

The Peninsula and Oriental Steam Navigation Company's Steam ship Tiber was wrecked off Oporto, with the loss of 7 lives. The Captain of the ship has destroyed himself.

Sir Willoughby Cotton had landed at Suez so unexpectedly that no guard was ready. The old General said, he did not mind, but desired his compliments and to say he was sorry they had been put to so much trouble.

Lord Torrington's health is restored and he may be expected at Galle by the Steamer to arrive about the 26th of May.—Col. Obs.

UNITED STATES.—The accounts from the seat of war are interesting. General Taylor had entered Victoria with General Quitman on the 9th Jan. General Quitman drove the Mexicans before him the last 30 or 40 miles before entering Victoria, the Mexicans retreating on one side of the town as General Quitman entered on the other. 2000 or 3000 Mexican troops were between Tampico and Victoria with which it was supposed General Shields might have an engagement. Generals Butler, Worth, and Wool were at Saltillo with 8000 men, considered the flower of the American army.

ACKNOWLEDGEMENT

OF SUBSCRIPTIONS RECEIVED SINCE OUR LAST.

Rev. L. Spaulding	1 Copy.
Rev. A. H. Fletcher (Additional)	2
Rev. J. O'Neill, Nel ore	10
Mr. M. A. Weerpass, Polopalle	1
H. Elliott, Esq. Gampola	5

NOTICE.

Notice is hereby given that some time towards the close of this month or in the beginning of May a number of Delft horses (probably about 7 horses and 8 mares) from 5 to 4 years old will be exposed to sale at Jaffna under the order of the Govt. Agent.

Jaffna Kutchery,
April 8, 1847. J. L. FLANDERKA.

அறிவித்தல்.

இந்த மாதக்கடைசியில் அல்லது வைகாசி மாத முகையின், நாலு அல்லது ஐந்து வயதுள்ள நெடுந்தீவிற்புருரை, ஜின் எழு பெண் எட்டு எசுத்துத்துரைபவர்கள் கட்டளைப்படி யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வித்சப்படுமென்றித்தால் அறிவிக்கப்படுகிறது.

யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில்
தூதரரசு ஆண். சித். மா. அ. தேதி.